

Endrey-Nagy Ágoston

AZ ÉBRENLÉT FIA

Szülei gyakran hagyták magára,
de bal lábánál mindig ott ácsorgott a félelem.
Lenyúlhatott volna megsimogatni, de a durva
bunda érintésének bizonyosságát nem akarta átélni.

Eleinte hitte, rémálmai az ébrenlét folytatásai.
Évek múltán is összefüggést gyanított. Ezek
az álmok elborzasztották szűz gyerektudatát,
pedig: meztelen kobold szórt rá pirospaprikát,
pulykaemberek csiklandozták pucér fenekét.
Azóta sem jött rá, minek a lenyomatai voltak.
Tíz évvel később olvasott az elméletről, mely
szerint álmunkban egy párhuzamos univerzumbeli
önmagunk életét éljük. Mindig könnyesen ébredt.

Félt a holdas éjszakáktól, mert a hold
előcsalogatta a kert árnyait. Nem a
hamisciprusok fekete tükörképeitől
rettegett, amik kíváncsi nyelvként
nyúltak az ablaka felé, hanem a szájtól,
ami a sötétség centrumában rejtőzött.

Szerette a havat, mert kiradírozott mindent; főleg
a sűrűn hulló porhónak örült, a süketnéma tájnak,
olyan volt, mint kitért szájban a soha fel nem
szakadó ordítás. Boldog volt a fehér ürességben.
Bármit mondhatott, tehetett volna, a hó betemette.

Mégis a tavaszt szerette legjobban. Egyszer
a kerti tóban hatalmas nyálkacsomót talált:
békapeték zselégyöngyei tapadtak össze
kocsonyás fürtté. Nyugtatta kezét, ahogy

beletúrt, szétválasztotta, szétszaggatta.
Ahogy bőrét összehúzta a száradó nyálka,
megértette, milyen perverz a tavasz,
milyen perverzzé teszi azt, aki hozzáér.

Később rájött, hogy ha a szexualításban
a test jelenvalósága, a halálban pedig a test
pusztulása burjánzik, úgy a tavasz nekrofilia;
áldozott neki, békákat vert agyon, tojásokat
zúzott szét. Aztán várta a havat, de nem jött.
Ez izgatta: a tavaszi bűnök megmaradnak.
Ő is márciusban született.

Egyszer egy ibolyaszemű kislányt kergetve
megmagyarázhatatlan izgalmat érzett,
csodálkozott első merevedésén. Ahogy
látta horzsolt térddel síró gyerektársát,
egyszerre megérezte a levegő édes illatát,
és még inkább feszült melegítőnadrágja.
Rájött, hogy ő is valaki rémálma.

Sajátjai hamarosan testet öltöttek:
nagyhangú fiúk lettek, akik ordibáltak
vele az öltözőben, nyurga lányok, akik
csipkelődtek vele, és félt tőlük. Azt kívánta,
foghassa egyszer keze közé a fejüket,
ne merjenek ellenállni, bármit tesz velük.
Haragja gyűlöletté nőtt, jobb keze alatt állt,
odvasfehér koponyáját odadörzsölte combjához.

Tíz évvel később egyedül maradt.
Két állata elbújt mellőle. Falat emelt:
rémképei valóságosabbak lettek, de
álmok maradtak, ébrenléte szigorú
ébrenlét, tévképzetek nélkül.

Bárkinek akar beszélni arról, mi vitte idáig,
milyen borzalom lapul foga közt, hajlataiban,
nem tud, mert akárhányszor próbál,
a tél hátulról szájára tapasztja tenyerét.

AZ EMLÉKEZETRŐL

El kell dönteni, melyik mítosszal mit kezdünk.
Például: beszélgetünk róla. Problematizáljuk.
Filmet készítünk belőle. Elfelejtjük, a helyére
betolakodnak az érdekességek a hangyászsünről.
Megvitatjuk ökofeminista tanulságait. Elképzeljük
szereplőit meztelenül egy görcsfűz alatt. Vajon merre
iramlanak testükben a lángok? Vajon volt-e testük,
traumáik, történetük? Jelölők voltak-e csupán díszes
férfiregékben? Milyen felelősséggel tartoztak értük
a mítoszok? Hogy vonják ki magukat most ez alól?
Sok mindent lehet kezdeni a mítoszokkal.
Elsősorban a helyükön kezelni őket.
Rezervátumokban, boncasztalokon,
muzeológusok reflektorszeme előtt.
Akárhova is szállítják őket a felejtés
hatalmas konténerhajóin, tárolóikra
mindig ráírandó a neonsárga alapon
fekete figyelmeztetés: toxic waste.

AGANCSA HELYÉN

Fedje el nehéz időink, akár büszke dadogás,
a hó. Szokhatatlan helyzetek. Ahogy szinte
elégikusan elhagyja agancsát a szarvasbika.
A tanácstalan meredés, dermedt karom,
avar alól, a hó alól, alól, alól. Mert a szavak,
amiket birtokba vettünk, sosem voltak a mieink.

Új gyarmatokat fed fel az olvadás.
A hit fúrja magát hó alá, avar alá, alá, alá.
Egy kiáltásra nyitott szájban a sebezhetőség
lüktető membránja. Vörös. Lépted nyomán
és márciusi dágványban vörös lé buggyan
föld fölé, gyeplé, fölé, fölé.
Megléled a szavakat, kimondod
a borzalmakat, becserkészed,
leleplezed a félt vadat. Agancsa helyén
vér szivárog. Évszakokon túli, a beszéd
szükségességén túli biztonságból nézed
apádat, áll az uralhatatlan változások
közepette, fehér sziromzaporban, tagjairól
már minden rémisztőt lemart az idő.

Székelly lovas íjász, 14. század